

en breed liet hij het hangen. Zijn eerste zorg gold het terreinbezit aan de Haagsche vaart. Zijn vader, die nog leefde, liet hem huis en tuin ter beschikking over. Het aan het water gelegen huis was ruim en goed gebouwd, maar eenvoudig en ouderwetsch. Fraaier, forscher en heel wat moderner werd het bouwwerk, dat van Dijck er aan den stadskant tegenaanzetten liet; een zeer ruim voorplein completeerde het, naast dit voorplein een binnenplaats met koetshuis en stallen en rondom de huizinge heen, dat wil zeggen aan die beide zijden, die niet door het voorplein en het water waren afgesloten, een kostelijk en symetrisch ontworpen tuinencomplex, waarin de vierkante vijver en het vierkante eiland wedijverden met de vierkante perken en de rijkbegroeide of beschilderde prieelen. De afbeeldingen, die men er in het Julinumner van Elsevier's Maandschrift van vindt, geven een indruk van het schoongeordende geheel. Is niet vooral de nieuwe voorbouw door en door Vondeliaansch? Kloek en toch bevallig, bloeiend en toch statig, rustig en toch rijk.

Zoo het bouwwerk, zoo de bouwheer. Van Dijck zelf was een kunstenaar, maar een levenskunstenaar. In zijn dagelijksch bestaan bezat hij het leem, dat hij kneedde. Hij kneedde het naar den smaak van zijn tijd, naar de regelen der Renaissance. Volheid, breedheid, zwierigheid waren zijn element. Slechts enkele jaren, echter, slaagde hij erin, zich als het typisch toonbeeld van een grootscheeps levend grand seigneur te doen gelden. Hierna was het uit.

Een kring van dichters en geleerden verzamelde hij om zich heen. Petrus Scriverius en Daniël Heinsius waren zijn intimi, met Vossius gastmaalde hij ten huize van Janus Rutgersius, Eusthatus Swartius en Joannes Cabeliau of Cabeliavius, toen beiden nog studeerenden, woonden bij hem in. Bundel op bundel, gedichten, verhandelingen, uitgaven van klassieken, werden aan hem opgedragen. Hugo de Groot, door Jan Rutgers geprest, schreef een lofdicht op hem en zijn huis. Breeroo droeg hem het Moortje en de Spaansche Brabander op. En allen, als in koor, bezongen zijn Maecenaat. Van uit zijn kostelijke woning, door den historieschrijver Bor geprezen als één van de sieraden van Den Haag, moet dan ook breed de goudstroom hebben gevloeid. Te breed, want de schulden hoopten zich op.

Echter, van Vondel geen spoor. Heeft Vondel hem niet gekend? Het is weinig aannemelijk. Waarom zou trouwens Vondel, in 1628, van Dijck in Gotenburg hebben opgezocht, zoo deze hem vroeger volkomen vreemd was geweest? Hoe het zij, geen document gewaagt ervan.

Aardsche glorie is kort van duur. Ze was extra kort voor van Dijck. Na weinig jaren ging het bergafwaarts. Tegen de al te groote hardheden des levens was van Dijck niet bestand en het leven was extra hard in zijn tijd. Intrigeeren lag buiten zijn sfeer, maar tegen hem intrigeerden er velen. Neen, een sterk man was hij niet. Toen het rondom hem ging stormen, greep hij anderer steun en zijn zelfstandigheid gaf hij prijs. Steeds had hij er slag van